

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Quanta sit magnificentia & gloria Triumphatoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

titatem Adam secundus. Non sequamur primum, qui nos duceret in infernum, sed sequamur secundum, qui nos ducet in cœlum.

Oppositiones
inter vias pri-
mi Adami, &
illas secundi.

Primus Adam deducebat nos per viam superbiæ ad humiliatōnes æternas, quia scriptum est: *Qui se exaltat, humiliabitur*; secundus Adam ambulare nos docet per viam humilitatis, quæ nos deducet ad gloriam æternam, cum scriptum sit: *Qui se humiliat exaltabitur*. Primus dirigebat nos per viam voluptatum & commoditatum vitæ: secundus nos invitat ad portandum Crucem post se, ad amandum semper mortificationem & exercitia pœnitentiæ. Primus erat totus terrestris, & nonnisi terram anhelabat, bonorūque

terrenorum possessionem: secundus est totus cœlestis, & contemnere nos docet caduca hujus mundi bona, & aspirare nonnisi ad bona solida & duratura in æternum. Peribis igitur infallibiliter, si secutus fueris Adam primum, ambulando sicut ipse per viam honorum, voluptatum & amoris creaturarum: sed si vivere velis in æternum, sequere constanter Adam secundum, ambulans post ipsum per viam humilitatis, afflictionis, & perfectæ exspoliationis rerum mundanarum.

Sed ad hoc ut animemur magis, postquam audivimus gloriosos applausus & jubilos lætitiæ, præcedentes triumphum Jesu Christi in cœlum ascendentis; videamus.

ARGUMENTUM.

Quanta sit magnificentia & gloria Triumphatoris.

ARTICULUS III.

Aeternitas integra non nimis longa crit omnibus Beatis ad contemplandum & admirandum, magnificencias, glorias & excellentias infinitas, quas omnes conjunctas vident in Persona Jesu Christi, in die, quo triumphans ingreditur sanctam civitatem, Jerosolymam cœlestem. Vident, quod sit Filius Unicus genitus à Patre ante sæcula,

quodque ex jure nativitatis suæ æternæ includat in seipso, omnes infinitas excellentias Dei Patris sui. Abyssus hæc Divinitatis, cujus pulchritudinibus summè oblectantur, suâ absorbet illos profunditate; nunquam non sua illi navabunt studia, nunquam tamen comprehendent ipsam.

Vident, ipsum esse eundem Filium Unigenitum, natum ex
Nnnnnn Maria

Fulchritudines Jesu Christi, tanquam Verbi Incarnati,

Maria Virgine, in medio saeculorum, ex Spiritus Sancti operatione, ut esset aequè realiter Homo, sicut est realiter Deus; quòdque admirabile hoc compositum duarum naturarum, divinæ & humanæ, in sola & unica ipsius Persona, simul uniat omnia & nihil, Creatorem & creaturam, tempus & aeternitatem, immortalitatem & mortem, Omnipotentiam & infirmitatem, gloriam & ignominiam, & infinita alia, quæ omninò videntur incompatibilia; quòdque concordia omnium harum contrarietatum constituat harmoniam tam suavem, tam insignem, tamque admirandam, ut contemplantes illam continuò per omnem aeternitatem, illius omnia nunquam comprehensuri sint prodigia.

Magna intellectus ipsius cognitio.

Vident, quòd non solum includat in se omnes thesauros Scientiæ & Sapientiæ Dei, secundum Divinitatem suam; sed quòd intellectus ipsius humanus tot tantisque refulgeat cognitionibus, ut omnes scientiæ creatæ beatifica, infusa, & acquisita, in ipso summa cum perfectione conjunctæ, immensam constituent lucem, cui nihil sit absconditum, quæque transcendat omnes hominum & Angelorum cognitiones, cui splendor solis excedit lucem omnium stellarum, quæ sunt in firmamento.

Vident, voluntatem, ipsius humanam, non solum plenam esse amore sacro, sed hujus esse velut accensam fornacem, unde prodeant omnes divini amoris flammæ, quibus sanctæ accendantur animæ, quæ omnes non habent, nisi quòd ex ipsius accipiunt abundantiam; quòdque sanctissima ipsius anima referta non solum sit cunctis generibus gratiarum, sed quòd ipsa illarum sit Oceanus nunquam exhauriendus, nosque ex ipsius plenitudine accipiamus omnes; quòdque, sicut omnes fluvii, qui egrediuntur è sinu maris, imminuere non possunt ipsius aquas: ita omnes effusiones gratiarum, quas tam largiter & continuò in omnes diffundit homines, ipsius non exhauriant nec depauperent thesauros.

Sanctus ardor ipsius voluntatis.

Vident, quòd ipse solus sit sol, unde dimanent omnes splendores gloriæ Dei extra semetipsum, sicut Pater est principium omnis gloriæ divinæ intra semetipsum; quòdque sicut Filius nihil habet in divinitate, quàm quod recipit à solo Patre; ita Pater dignè non possit glorificari ab ullo, nisi per Filium suum Unigenitum. Et hæc reciprocatio gloriæ, quam Pater Filio suo tribuit Unigenito, quamque Filius unicuique suo reddit Patri, tam est admirabilis, ut omnes Beati perpetuam cum admiratione illam con-

Jesus Christus est fons omnis gloriæ exterioris Dei.

contemplantes, nunquam illius omnem comprehensuri sint pulchritudinem.

Vident abundantiam immensam dignitatum, meritorum ac divitiarum, quæ connaturales sunt ipsi, & ab ipsius Personâ inseparabiles, eò quòd proprius sit Filius Consubstantialis Patri, habeatq; ex vi natiuitatis suæ jus naturale ad possessionem omnium bonorum Dei Patris sui. Verùm vident ipsi quoque inexhaustos meritorum thesauros, quos acquisiuit nobis per omnes labores vitæ suæ, perque omnes mortis suæ cruciatus, qui conferunt nobis per ipsum jus legitimum ad possessionem æternam ejusdem, quam possidet, gloriæ; quòdque hæc merita tam sint copiosa, ut non solum omnes homines, quos Deus creauit, sed omnes, quos creare per omnipotentiam suam posset, haurientes ex iis absque intermissione, quantum voluerint, illorum exhaurire nunquam possent fontem & scaturiginem.

O Deus Majestatis, si omne id, quod parvi in mundo homines aspexerunt unquam, velut magnas divitias, velut splendores gloriæ, velut pomposas magnificentias in omnibus triumphis Victorum, appareret penes immensas amplitudines triumphu Jesu Christi; quid esset, nisi paupertas, vilitas, miseria? Non

erant illi adornati nisi vanitatibus, nec exhibuerunt quidquam nisi pulverem bonorum caducorum; sed Thronus Jesu Christi & ornamenta illius bona sunt solida æternitatis. Fabricabantur ipsi felicitatem suam è miseriis publicis, & suam attollebant gloriam è ruinis devictorum, quos exspoliaverant, ut se vestirent; sed Jesus Christus sui gloriæ erigit triumphu è felicitate publicâ, omnes nostras immutat miserias in felicitatem, & bona possidet immensa, quæ effundat super omnes homines, ad locupletandum ipsos: *Ascendens in altum, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus.* Et post omnia dies unicus nasci videbat & mori omnem gloriam triumphorum aliorum omnium; Ille Jesu Christi solus durabit in æternum.

Non nisi unica conspiciebatur corona in vertice Victoriosorum, quando deducebantur in triumpho. Sed sanctus Joannes affirmat nobis in Apocalypsi, quòd viderit Jesum Christum in Majestate gloriæ suæ, plurius circumdatum coronis: *In capite ejus diademata multa.* Non desiderat ipse ex his solum vel unicum pro seipso, sed habet illa, ut distribuat fidelibus servis suis, qui sub suis militaverint signis, & suâ devicerint hostes fortitudine. Enumera omnes Sanctos,

N n n n n 2 tos,

Divitiæ immense, quæ ipsi sunt naturales, & ab ipso sunt acquisitæ.

Omnes triumphu Imperatorum erant viles respectu triumphu Jesu Christi.

Apoc. 19. Jesus Christus coronatus innumeris coronis, quas distribuit servis suis.

Apoc. 7. tos, qui regnabunt perpetuò in civitate sanctâ, quique component totam ipsius pulchritudinem, videbis multitudinem eorum tam esse prodigiosam, ut illorum numerus iniri haud possit: *Quam dinumerare nemo poterat.* Cogita hos esse totidem splendida diademata in Capite Jesu Christi: siquidem omnes coronæ Sanctorum non sunt coronæ eorum, nec gloria eorum est ipsorum gloria, cum illius non habeant principium in semetipsis: Jesu Christi solius omnis est honor, & omnis est gloria. *Æquum est, ut in ipsum refundant omnia, cum agnoscant & fateantur, se ab ipso omnia accepisse.*

Pulchrum exemplum Patris morientis præ gaudio, quod videret filios suos coronatos. Bonus ille Pater, qui eodem die vidit duos suos filios coronatos, post reportatas in Olympicis ludis victorias, totumque applaudens ipsis amphitheatrum, millenis ipsorum generositatem extollens laudibus, quibus evehebantur usque ad æthera, haud dubiè maximo exin affectus est gaudio. Sed quandò vidit hosce duos victores apportantes coronas suas, easque prostermentes suos ad pedes, ad impendendum sibi per illas homagium, agnoscentes, quòd omnia haberent ab ipso; quòdque si bene pugnaverint, hoc fuerit per ipsius fortitudinem; si hostes straverint, hoc confecerint per magnum illum animum, quem ac-

ceperant ab ipso, quòdque ex hoc omnis illi debeatur gloria; hic bonus Pater audiens, quòd omnis filiorum suorum in se derivaretur gloria, quòdque hæc illi semetipsos exspoliarent, ad largiendum illam sibi, hæcque se exornandum, tantâ jubili se obrutum invenit abundantiam, ut, cum sufferre illius non posset molem, succubuerit & occubuerit illicò, vitam suam proprio suo sepeliens gaudio, & gloriosis filiorum suorum splendoribus.

Quis imaginari sibi possit, *Jubilius Cordis Jesu Christi in Ascensione sua,* quam ineffabile fuerit gaudium cordis Jesu, quando in triumphali Ascensionis suæ pompa circumfusum se vidit tot legionibus Angelorum, cantantium carmina lætitiæ ad suarum laudem victoriarum; quandò circa se aspexit sacratas illas immortalium primitias, quas recententer omninò extraxerat è limbo; & quando in sua contuitus est ideâ, innumerabilem hanc multitudinem Martyrum, Confessorum & Virginum, & omnium denique numerum Electorum, qui omnes portabant coronas in vertice post reportatas in stadio virtutis victorias; sed quas ad suos prosternebant pedes, præstituri per has sibi homagium, & agnoscentes, quòd omnis ipsarum gloria sibi soli sit debita, eòquòd vires non habue-

buerint ad pugnandum, nec animum ad vincendum, nec successum ad reportandum omnes has coronas, nisi per suarum potentiam gratiarum.

Jubilus recipiens Jesu Christi & Sanctorum,

O Deus! quantus deliciarum & gaudiorum cœlestium torrens, qui prodiens è corde Jesu, velut è fonte suo, inundabat omnia prædestinatorum corda, ut illis ex sua communicaret abundantia, illósque suæ participes redderet gloriæ; quique exin per sacram quamdam reciprocatorem redibat, seque denuò totum integrum uniebat in eodem adorando corde, velut principio ac centro suo; quando omnium concinebant ora ipsi pulchra hæc verba in Apocalypsi exarata: *Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem.* Tu solus es, ô Agne absque macula, adoranda victima, quæ pro nostra immolata est salute; tu solus es, qui possides in propria tua virtute & omnem divinitatem & omnem sapientiam, & omnem fortitudinem, & omnem honorem, & omnem gloriam, & omnem benedictionem; in unica tua Persona omnes hæc unitæ & conjunctæ sunt magnificentia.

Et sanctus Joannes, qui summè oblectabatur aspiciendo gloriosos hos applausus, quibus ex-

cipiebatur Jesus Christus, affirmat, quòd audièrit posthæc voces omnium creaturarum, quæ sunt in cœlo, & super terram, & sub terra, & in mari, & in toto universo, quæ respondentes velut quædam echo, confirmabant & dicebant Agno: *Benedictio, & honor, & gloria, & potestas in sæcula sæculorum.*

O amabilissime Jesu, quanto demulceor gaudio, dum te considero in magnificentia & splendore triumphalis Ascensionis tuæ! quantum oblector spectaculo gloriæ tuæ, dum video in regno tuo æterno te recipi tanto cum honore, ut cœlum & terra, Angeli & homines, Creator & creaturæ, omnium corda & omnium ora huic applaudant triumpho ineffabilium magnificentiarum tuarum! nolo amplius alias pulchritudines ad oblectandum meos oculos, cætera omnia turpia mihi videntur ac deformia; nolo amplius alias voluptates in terris, quàm quas hauriam aspiciendo delicias, quibus fruèris in cœlis. Sed sufficit, omnes tristitias, omnesque ægrotudines hujus vitæ expulsas esse è cordibus nostris; eòquòd tuum refertum sit gaudio & lætitiâ.

Si amo te, ô mi Jesu, si unicum tu es desiderium cordis mei, & unicus animæ meæ thesaurus; quid affligere me potest, cum

N n n n n 3

Medium certum vivendi semper in gaudio.

no-

noverim, te æternaliter esse consolatum? quando oppressum me viderem omnibus mundi calamitatibus, si amo te plùs quàm me, facile obliviscor miseriarum mearum omnium, ut unice de tua gaudeam felicitate. Quid enim refert, quòd malè sit parvulæ alicui creaturæ, quæ abjectior & contemptibilior est atomo, modò tibi sit benè, ô JESU Fili unigenite Dei viventis, omnipotens Monarcha mundi, &

benignissime Redemptor hominum? nonne nimio perfundamur gaudio, dum novimus, te Deum esse, te hunc mansurum in æternum, te frui & frui-turum perpetuò infinitis propriæ tuæ Divinitatis deliciis. O felix anima, quæ facere ex hoc nôisset unicum suorum gaudiorum argumentum! non foret afflictio tam acerba in terris, quâ turbari posset ipsius felicitas vel unico momento.

ARGUMENTUM.

Exspoliati & captivi, quos JESUS Christus traxit post se in mag-nifico suo triumpho.

ARTICULUS IV.

Triumph
sunt mixti
gaudio & tri-
stitiâ.

NON est gaudium tam pu-
rum in mundo, quod ali-
quo non misceatur mœrore. In
triumpho Victoriosorum, qui
esse videbatur dies totus publicis
consecratus lætitiis, devictio-
rum lacrymæ, captivorum ge-
mitus, & lamentabiles tot mise-
rabilium catenis implexorum
clamores, confusè audiebantur
cum carminibus lætitiæ, & exin
ejusdem evehebatur & attolle-
batur pulchritudo. Et quantò
devicti fuerant potentiæ magis
formidandæ, tantò magis illus-
trabant triumphatorum glo-
riam: & quantò magis spolia
indè reportata fuerant pretiosa,
tantò major erat triumphi pom-
pa & magnificentia.

Profectò, quando non fuisset
aliud, quàm gloria, quæ insepa-
rabilis est à Persona JESU Christi,
abundè hæc sufficeret sola ad ad-
ornandum ipsi triumphum inte-
grum in die Ascensionis suæ, cujus
Majestas incomparabiliter plus
habuisset splendoris, quàm om-
nes pompæ triumphantium sæ-
culis præteritis. Sed conjice oculos
tuos in spolia, quæ aufert è mun-
do, & in mancipia, quæ suo im-
plexa cernit curru triumphali:
videbis & fateberis, oculos mor-
talium nihil unquam ejusmodi
aspexisse.

Nonnè intueris ex una parte
tot Patriarchas, tótque Prophe-
tas, tótque milliones animarum,
quæ